

έν ισουαίσις αίθούσαις,ών τάνοικτά παρά-
 θυρα εδείκνυον ο τι συνέβαιναν ένδον. Έν
 πόλει δέν θά ήτο ή συσσώρευσις πυκνο-
 τέρα.Καί έξω μέν συνδιελγοντο σείοντες
 τάς χείρας, άφηρημένοι και άμηνανούν-
 τεσ' έντός δε έπινοποτά ποικίλα, μη-
 λίτην, καφέν ή μασιγγην,έκ του χρώμα-
 τος αναγνωριζόμενα, και άπέθετον μετά
 πατάγου τά ποτήρια ή τά κύπελλα
 επί των τραπέζιων μετά κραυγών αίτι-
 νες ώμοιάζον πρός λογομαχίας.

«Πόσοι άνθρωποι που πίνουν! είπεν
 ή Πετρίνα.

—Θά ήτον άλλο πράγμα, άν ήτον ή
 Κυριακή ύστερ' από την ήμέρα που
 έχου πάρη την δεκαπενταμεριαν τους.
 θά έβλεπεσ πόσοι είνε που από το με-
 σημέρι δέν 'μπορου πιά να πιου.»

Το χαρακτηριστικόν δε των πλείστων
 οίκιων, δι' ών διήρχοντο, ήτο ότι σχεδόν
 πάσαι, εί και ήσαν παλαιά, έφαρμέναι
 και κακώς ώκοδομημένοι εκ πηλού ή
 εκ ξύλου έπεστρωμένου δι' άργίλλου,
 έξωτερικώς είνον τι το κομψόν τουλάχι-
 στον έν τη βαφή των θυρών και των
 παραθύρων, ήτις προσείλυε το βλέμμα
 ώς έπιγραφή καταστήματος και όντως
 ήτο τοιοϋτόν τι. Έν ταίς οίκίαις εκεί-
 ναισ παραδίδοντο δωμάτια επ' ένοικία είς
 τους εργάτας, και ή βαφή αυτή, δι' έλ-
 λειψιν άλλων έπισκευών, ύπισχεύετο κα-
 θαριότητα, ήν απλου βλέμμα τά
 έντός διέειθε παραυτα.

«Ηρθαμέ, είπεν ή Τριανταφυλλία
 δεικνύουσα διά της έλευθέρας χειρός
 οίκισκον έξ όπτοπλινθων, όστις έφρασε
 την όδόν, άφ' ής τον έχώριζεν αίμασιά
 φαλιδιστή. Βαθεία 'ς την αύλή και άπ'
 όπισω είνε τά στίτια που νοικιάζουμε
 'ς τους εργάτες, το σπίτι είνε για το
 μαγαζί, και 'ς το πρώτο πάτωμα είνε ή
 κάμαρες των οικοτρόφων.»

Έν τη αίμασιά θύρα ξυλίγη κιγκλι-
 δωτή ήνοιγεν είς μικράν αύλήν έχουσαν
 μηλέας και διασιζιζομένην υπό δενδρο-
 στοιχίας χαλκοστρώτου, φεροσης είς
 τον οίκισκον. Μόλις προέθησαν όλίγα
 βήματα είς την δενδροστοιχίαν ταύτην
 και γυνη γέα έτι έφάνη επί του οϋδου
 και έκραύγασε.

«Κουνήσου ντέ, χάχα, μεγάλη δου-
 λειά να πάς 'ς το χωριό. Δέν έχόρτα-
 σες τεμπελιά ;

— Είνε ή θεία μου Ζηνοβία, είπεν ή
 Τριανταφυλλία ταπεινή τη φωνή, σή-
 μερα δέν είνε με τά καλά της.

— Τι μουμουρίζεις αυτό ;

— Λέω πως άν δε μ' έβοηθούσαν να
 σηκώσω το καλάθι,δέν θάμουν άκόμα δώ.

— Ας λείπουν τά λόγια, γλωσσού.»

Έπειδή δε αί λέξεις αύται έρρήθη-
 σαν μετά κραυγών, γυνη εύτραφής έφάνη
 έν τή διαδρόμω.

«Τί έχεις πάλι και φωνάζεις; ήρώτησε.

— Η θεία με μαλλώνει, έπειδή αρ-

γησα, κυρούλα μου. Είνε βαρύ το κα-
 λάθι.

— Καλά, καλά, είπεν ή μάμμη μετά
 πρόβητος, βάλ' το αύτου το καλάθι κ'
 πήγαινε 'ς το μαγειρείο να πάρης το
 φαγάκι σου, είνε ζεστό.

— Πρόσμενέ με 'ς την αύλή, κ'
 έρτασα, είπεν ή Τριανταφυλλία πρός την
 Πετρίναν, θά φάμε μαζί, πήγαινε ν'
 αγοράσης το ψωμί σου, θά μετρήσης
 από δώ δύο στίτια και 'ς το τρίτο στίτι
 ζερβιά είνε ο ψωμάς, κάνε γλήγορα.»

Έπανελθούσα ή Πετρίνα εδρε την
 Τριανταφυλλιάν καθήμενήν πρό τραπε-
 ζίου υπό την σκιάν μηλέας, και επ' αύτου
 ήσαν δύο πινάκια πλήρη φαγητού εκ
 γεωμηλών.

«Κάθισε, είπεν ή Τριανταφυλλία, θά
 μοιράσωμε το φαγεί μου.

— Μά...

— Δέν έχει μά και ξεμά, την έρώ-
 τησα την κυρούλα και μουδωκε την
 άδεα.»

Άφ' ου το πράγμα είνεν ούτω, ή
 Πετρίνα ένόμισεν ότι δέν ώφειλε να
 έπιμένη και εκάθισε παρα το τραπέζιον.

«Είπα και για το δωμάτιο και έτε-
 λείωσα τη δουλειά, θά δώσης μονάχα τη
 μία και σαράντα σου 'ς την κυρούλα.
 Να πού θά κάθεται.»

Και διά του δακτύλου έδειξεν οικοδό-
 μημα άργιλλόκτιστον, ου μέρος μόνον
 φαίνεται κατά το βάθος της αύλης, το
 δε επίλοιπον εφράσσετο υπό του πλινθο-
 κτιστου οίκισκου' το δε φαινόμενον μέ-
 ρος ήτο τόσον πεπαλαιωμένον, τόσον
 εφθαρμένον,ώστε ήτο ζήτημα πώς ύστατο
 έτι όρθιος.

«Έκει δά καθότανε πρώτα ή κυρούλα
 πριν κτίση το σπίτι μας με τά λεπτά
 που πήρε που ήταν παραμάνα του κύ-
 ριου Έδμόντου. Δέν είνε καλά εκεί
 σαν 'ς το σπίτι μας, οι εργάτες δέν
 'μπορου να έχου σπίτι σαν τους νοικο-
 κυραίους, δέν είν' αλήθεια ;»

Ούχι μακράν του τραπέζιου των ήτο
 δεύτερον τραπέζιον και παρ' αυτώ έκα-
 θητο άνήρ τεσσαρακοντούτης περίπου,
 σοβαρός, άκαμπτος, φορών σάκκον βρα-
 χύν κομβωτόν και πύλον ύψηλόν, ανεγί-
 νωσκε δε μετά βαθείας προσοχής μικρόν
 βιβλίον χρυσόδετον.

«Είνε ο κύριος Κλέφτιν και διαβάει το
 Πά τ ρ ή μ ω ν τ ο υ » είπεν ή Τριαν-
 ταφυλλία ταπεινή τη φωνή.

Έπειτα διά μιās, οϋδόλως σεβομένη
 την προσήλωσιν του υπαλλήλου, άπετάθη
 πρός αυτόν.

«Κύριε Κλέφτιν, να ένα κορίτσι που ξε-
 ρει Άγγλικά.

— Αί! είπεν εκείνος οϋδόλως ύψώ-
 σας τους οφθαλμούς.

Μόνον δε μετά δύο λεπτά της ώρας
 τουλάχιστον έστρεψε τους οφθαλμούς
 πρός αυτάς.

«Α ρ γ ρ ο υ ' α ν ν Τ γ γ λ ι ς
 γ κ ε ρ λ ; (είσαι Άγγλίσ ;) ήρώτησε.

— Ν ο ο, σ ε ρ, μ π ά τ μ ά υ μ ο θ ε ρ
 γ ω ς ("Οχι κύριε, άλλ' ή μήτηρ μου
 ήτο).»

Οϋδέ λέξιν είπων πλέον, έδυθίσθη
 πάλιν είς την περιπαθη αύτου άνάγνωσιν.
 Περι το τέλος του φαγητού ήκούσθη
 επί της όδου κύλισμα άμάξης και σχε-
 δόν πάραυτα άνεστάλη πρό της αίμασιάς.

«Σάν να είνε το άμαξάκι του κύριου
 Βουλουφράν» άνεφώνησεν ή Τριανταφυλ-
 λία έγειρομένη ζωηρώς.

Η άμαξα προϋχώρησεν έτι βήματα
 τινα και έστάθη πρό της εισόδου.

«Αυτό είνε,» είπεν ή Τριανταφυλλία
 σπεύδουσα πρός την όδόν.

Η Πετρίνα δέν ετόλμησε να έγκα-
 ταλίτη την θέσιν της, άλλα παρετήρησε.

Δύο τινές ήσαν έν τη άμάξη τη μετά
 χαμηλών τροχών, ο μέν νέος, ο και όδη-
 γών αυτήν, ο δε γέρον λευκόθριξ, ώχρόν
 έχων το πρόσωπον μετά μικρών φλεδών
 έφρωδών επί των παρειών, ακίνητος,
 φορών σκιάδιον φαίθονον και φαινόμενος
 ύψηλός, εί και εκάθητο, ο κύριος Βουλ-
 φράν Παινδαθόαν.

Η Τριανταφυλλία ήτο πλησίον του
 φαίθοντος.

«Είνε κάποιος, είπεν ο νέος έτοιμα-
 ζόμενος να καταβή.

— Τις είνε ; ήρώτησεν ο Βουλουφράν
 Παινδαθόαν.

Η Τριανταφυλλία άπήνησεν είς την
 έρώτησιν ταύτην.

«Εγώ, ή Τριανταφυλλία.

— Είπέ είς την μάμμην σου να έλ-
 θη να μ' όμιλήση.»

Η Τριανταφυλλία έδραμεν είς την
 οίκιαν και μετ' ου πολυ έπανήλθεν ά-
 γουσα την μάμμην της σπεύδουσαν.

«Καλημέρα σας, καλημέρα σας, κύριε
 Βουλουφράν.

— Καλημέρα, Φραγκίσκα.

— Τι αγαπάτε, κύριε Βουλουφράν,
 προστάξετε.

— Πρόκειται περί του αδελφου σου
 του Όμηρη. Έρχομαι από το σπίτι του
 και εύρηκα μόνην εκείνην την μέθυσον
 γυναϊκά του, δέν ήτο είς κατάστασιν να
 καταλάβη τίποτε.

— Ο Όμηρης είνε 'ς την Άμιέ-
 νη, και έρχεται άπόψε.

— Να του είπης ότι έμαθα ότι παρε-
 χώρησε την σάλλαν του χοροϋ είς με-
 ρικούς άρχείους δια δημοσιαν συνέλευ-
 σιν και εγώ δέν θέλω να γίνη αυτό.

— Αν έδωκε το λόγο του ;

— Να του πάρη όπισω, εί δε μη την
 άλλην ήμέραν του'δένω τά παπούστια'
 είνε μία από τάς συμφωνίας μας της
 ένοικιάσεως,και θά την εκτελέσω αυστη-
 ρότατα δέν θέλω τοιαύτας συνελείσεις.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ
 [Συνέχεια. Ώς σελ. 99].

Δέν ήναγκάσθη όμως να περιμείνη επί
 πολυ.

— Θέλεις να έλθης μαζί μου, μι-
 κρούλα, ήρώτησεν ο Φιλήτωρ, έξελθόν
 μικητής εκ της πάλης ήτις συνήθη έντός
 του μεταξύ της στοργής του πρός το
 κοράσιον και του φόβου, τον όποιον τω
 ένέπνεεν ή οικοκυρά του.

— Ναί, είπεν ή Μυάνα άδιστάκτως,
 θέσασα είς τάς δύο πλατείας χείρας, τάς
 όποιās τη έτεινεν ο πωματοποιός, τάς
 μικράς μαύρας χείρας αυτής, τάς έχού-
 σας λευκούς και βραχείς δνυχας.

— Λοιπόν σύμφωνοι ! Θά σε πάρω
 μαζί μου 'ς τη Μασσαλία, όπου θαύρης
 μία μητέρα. Σ' άρέσει ;

— Μία μητέρα που δέν θά με δέρνη ;

— Όχι βέβαια, άν την αγαπάς και
 είσαι καλή και αγαπās την εργασίαν. Θά
 σ' αγαπά μάλιστα.

— Ω ! θά κάμω ό,τι θέλετε, είπεν ή
 Μυάνα και ή μαύρη μορφή της έφωτί-
 σθη υπό μειδιάματος. Θά πάρετε όμως
 και τον Καναδη μαζί, αί ;

— Τον σκύλο ! άνεκραξεν ο πωματο-
 ποιός όχι, μικρά μου. Αυτό μονάχα δέν
 γίνεται. Πού ν' άκούση για σκύλο ή γυ-
 ναϊκά μου. Δέκα χρόνια τώρα θέλω να
 πάρω ένα και δέν άρνει.

— Άλλ' ή Μυάνα δέν ήκουε πλέον.

Χωρίς τίποτε να είρη έπέστρεψεν είς
 το άμαξάκι, όπου ήτο και ο κύων.

— Αν είν' έτσι, καλλίτερα έχω να
 πεθάνω με τον Καναδη ! είπε.

Έπανεθήκεν είς το άμαξιον διάφορα
 πράγματα, τά όποια είνεν εκθάλη ή
 γραία, και ένευσεν είς τον κύνα να έπα-
 ναλάβη την θέσιν του πρό του άμαξίου.

Ο Φιλήτωρ, άνοίξας πλήρεις εκπλή-
 ξους τους μεγάλους οφθαλμούς του, την
 παρετήρηε κάμνουσαν ταύτα.

— Και πού πηγαίνεις έτσι; ήρώτησε.

— Δέν ξεύρω, άπεκρίθη το κοράσιον,
 ζευθεν και αυτό είς το άμαξιον.

— Το λέγει και θά το κάμη το δυσ-
 τυχημένο ! άνεφώνησεν ο Λεβουκάς. Έπ-
 ρέπει να την πάρω τί θά μου κάμη
 επί τέλους ή γυναϊκά μου' εγώ είμαι επί
 τέλους ο κύριος.

— Έλα, άς είνε, άς γίνη το θέλη-
 μά σου, είπε πρός το κοράσιον, πάρε και
 το σκυλί σου. Και σύ, είπεν άποταθείς
 πρός τον κύνα και λαβών ένα των ποδών
 του, εύχαρίστησε την μικράν σου κυρίαν,
 εύχαρίστησε επίσης και έμέ.

Καθ' όν χρόνον είνετο ή συνεννόησις
 αυτή, το δάσος άντήχει εκ του άσματος
 των άποφλοιωτών των όποιων ή εργασία
 είχε περατωθη. Είς το έδαφος εξηκολού-
 θουν να σωρεύωνται δέματα φλοιών φελ-
 λοδρών.

Η ήμέρα εκλινε πρός δύσιν είς τάς
 ύψηλās κορυφās των δένδρων, φωτιζομέ-
 νων υπό του έρυθρου φωτός της δύσεως,
 τά πτηνά εξήτου καταλλήλον θέσιν όπως
 διέλθωσι την νύκτα.

Πέριξ των μεγάλων δρυών ήκούετο ο
 βόμβος χιλιάδων έντόμων, τά όποια
 προσεπάθουν να εισέλθωσιν είς τον μα-
 λακόν κορμόν των πρό μικροϋ άποφλοιω-
 θέντων δένδρων.

Έπειτα όλίγον κατ' όλίγον έπήλθεν
 ή ησυχία' τά πρόσωπα περί των όποιων
 όμιλούμεν διεσκορπίσθησαν είς τάς δι'
 αυτά προωρισμένας καλύδας και όπου
 δέν έβράδυναν ν' άποκοιμηθουν υπό την
 άυστηράν έπαγρύπνησιν του Καναδη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η Μασσαλία !

Η παλαιά άποικία των Φωκαέων, ή
 έχουσα άγρούς έλαιοφύτους και οίκιας με
 στέγας έρυθράς λαμπούσας είς το φώς
 του ήλιου ! Η έχουσα την άπέραντον
 λεωφόρον, την πλήρη κόσμου από την
 αύγήν, είς την άκούονται όλαι αί διάλε-
 κτοι, και ήτις είνε πλήρης θορύβου και
 εύθυμίας.

Είς έν των άκρων της ή θάλασσα, ο
 παλαιός λιμήν, πλήρης πλοίων παντός
 είδους και πάσης έθνικότητος, του όποιου
 αί πολυχρωμοί σημάται κυματίζουσιν είς
 τον άέρα.

Ός να μη ύπέρχον ήδη άρκετά πλοία
 εισέρχεται και έν άλλο' είνε άτμόπλοιον
 της Έταιρίας των Διαπορθμεύσεων και
 έρχεται εξ Άλγερίας.

Προχωρεί μεγαλοπρεπώς εκβάλλον
 όζυν συριγγμόν. Κατά μήκος αύτου το νε-
 ρόν ταρασσεται ήσυχως. Όπισθεν αύτου
 ή άόρατος έλιξ σκορπίζει περίξ ήιονώδη
 άφρόν.

Επί της προκυμαίας επικρατεί κίνη-
 σις πολλοί αναμένουσιν.

Επί του καταστρώματος του πλοίου
 οι επιβάται έχουσιν ήδη έτοιμούς τάς
 σκευās των.

— Α ! να ο άνδρας μου ! φωνάζει
 δροσερά γυναικεία φωνή. Ο καλός μου
 ο Φιλήτωρ το πρόφθασε το άτμόπλοιο.

Και ή κυρία Λεβουκά, γνησία Μασ-
 σαλιώτις, μετρίου άναστήματος, με ζωη-
 ρά χαρακτηριστικά και κόμην μαύρην ως
 πτερά κόρακος, με εκφραστικούς οφθαλ-
 μούς έχοντας μακράς βλεφαρίδας, άνα-
 μένει επί της προκυμαίας.

— Αί, Φιλήτωρ ! φωνάζει σείουσα το
 μαντήλλι της.

Αλλά μάτην φωνάζει, μάτην σείει το
 μαντήλλι της. Ο Φιλήτωρ ουτε βλέπει,
 ουτε άκούει. Ν' άκούση ήτο βεβαίως δύσ-
 κολον, διότι μεγάλη ήτο ή άπόστασις
 άλλα διατί δέν βλέπει ; Μην έτυφλώθη
 ο άνδρας της τον μήνα, τον όποιον διήλ-
 θεν έν Άλγερία ;

Ο δυστυχής Φιλήτωρ καθήμενος είς

την πρύμναν ήτο άνήσυχος, ως παιδίον
 πταίσαν, το όποιον βλέπει πλησιάζουσαν
 την όραν της τιμωρίας. Η καρδιά του
 εκτόπα δυνατά.

«Ω, βεβαίως ήτο ο κύριος !

Αλλ' είς την Άλγερίαν, όπου ήτο μόνος.

Είς την Μασσαλίαν, το πράγμα διέ-
 φερε' είχε και την γυναϊκά του και τότε...

Και να είχε μόνον την μικράν, καλά
 πάλιν ! Αλλ' είχε και τον σκύλον.

Επί τέλους ό,τι είνε είνε δέν ήτο
 δυνατόν να έπιστρέψη όπισω.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΕΝΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

Ο εξαδελφός μου Καλλιβούλης έχει
 πέντε τέκνα, τά όποια θά σας συστήσω
 κατά την σειράν της ηλικίας των.

Πρώτος έρχεται ο Αδαμάντιος' είνε
 δεκατεσσάρων μόνον έτών, αλλά φαίνε-
 ται δεκαέξ, τόσον ύψηλός και δυνατός
 είνε και τόσον ζωηρότητα έχου οι λόγοι
 του και το σύνολόν του.

Ο Αδαμάντιος έχει φλογερόν και
 άποφασιστικόν χαρακτήρα. Εκ των βι-
 βλιών τά όποια άνέγνωσε, περισσότερόν
 τον κατέθελεσαν αί περιγραφαι των μαχών
 και αί περιπέτειαι των θαλασσοπόρων.
 Δι' ο και όνειροπολεί να γίνη μέγας
 στρατηλάτης ως ο μέγας Άλέξανδρος,
 ή να πλεύση πρός ανακάλυψιν νέου τινός
 κόσμου ως ο Χριστοφόρος Κολόμβος.

Όταν άκούη τον ήχον της σάλπιγγος
 δέν δύναται να κρατηθη. Μίαν δε ήμέ-
 ραν ότε ήτο είς τον Πειραιά και είδεν
 έν πελώριον υπερωκεάνιον άτμόπλοιον
 ν' αναχωρή πλέον πρός άπομεμακρυσμέ-
 νας χώρας, είπε μετά πόθου είς τον πα-
 τέρα του :

— Ας ήμουν μέσα εκεί, να πάγω
 όπου πάγει αυτό, και άς ήμουν και
 μουτσος !

Ο Αδαμάντιος δέν πρωτεύει είς τά
 μαθήματα, πρωτεύει όμως είς τάς σω-
 ματικās άσκήσεις' τρέχει ως δορκάς
 κολυμβά ως ιχθύς, και είνε βωμαλέος
 ως άρχαίος άθλητής.

Μετά τον Αδαμάντιον έρχεται ο Παύ-
 λος' είνε δεκατριών έτών, και όμως φαί-
 νεται δέκα, άν κρίνη τις εκ του άναστή-
 ματός του. Αλλ' είνε δυνατός.

Όσον εύκίνητος και όρμητικός είνε ο
 Αδαμάντιος, τόσον βραδύς και σοβαρός
 είνε ο Παύλος. Και αυτός άνέγνωσε
 πολλά βιβλία' αλλά τά κατορθώματα τά
 όποια έκίνησαν είς ένθουσιασμόν τον Α-
 δαμάντιον, αυτόν τον άφήκαν ψυχρόν.

Δέν έννοεί πώς είνε δυνατόν να πηγαίνη
 κανείς να έξολοθρεύη πλήθος ανθρώπων
 με κίνδυνον της ίδιας ζωής του' δια μό-
 νην την δόξαν, δια να δύναται μόνον να
 λέγη : « Έφάνην ισχυρότερος».

Όσον εύκίνητος και όρμητικός είνε ο
 Αδαμάντιος, τόσον βραδύς και σοβαρός
 είνε ο Παύλος. Και αυτός άνέγνωσε
 πολλά βιβλία' αλλά τά κατορθώματα τά
 όποια έκίνησαν είς ένθουσιασμόν τον Α-
 δαμάντιον, αυτόν τον άφήκαν ψυχρόν.

Δέν έννοεί πώς είνε δυνατόν να πηγαίνη
 κανείς να έξολοθρεύη πλήθος ανθρώπων
 με κίνδυνον της ίδιας ζωής του' δια μό-
 νην την δόξαν, δια να δύναται μόνον να
 λέγη : « Έφάνην ισχυρότερος».

Όσον εύκίνητος και όρμητικός είνε ο
 Αδαμάντιος, τόσον βραδύς και σοβαρός
 είνε ο Παύλος. Και αυτός άνέγνωσε
 πολλά βιβλία' αλλά τά κατορθώματα τά
 όποια έκίνησαν είς ένθουσιασμόν τον Α-
 δαμάντιον, αυτόν τον άφήκαν ψυχρόν.

Δέν έννοεί πώς είνε δυνατόν να πηγαίνη
 κανείς να έξολοθρεύη πλήθος ανθρώπων
 με κίνδυνον της ίδιας ζωής του' δια μό-
 νην την δόξαν, δια να δύναται μόνον να
 λέγη : « Έφάνην ισχυρότερος».

Όσον εύκίνητος και όρμητικός είνε ο
 Αδαμάντιος, τόσον βραδύς και σοβαρός
 είνε ο Παύλος. Και αυτός άνέγνωσε
 πολλά βιβλία' αλλά τά κατορθώματα τά
 όποια έκίνησαν είς ένθουσιασμόν τον Α-
 δαμάντιον, αυτόν τον άφήκαν ψυχρόν.

Δέν έννοεί πώς είνε δυνατόν να πηγαίνη
 κανείς να έξολοθρεύη πλήθος ανθρώπων
 με κίνδυνον της ίδιας ζωής του' δια μό-
 νην την δόξαν, δια να δύναται μόνον να
 λέγη : « Έφάνην ισχυρότερος».

Όσον εύκίνητος και όρμητικός είνε ο
 Αδαμάντιος, τόσον βραδύς και σοβαρός
 είνε ο Παύλος. Και αυτός άνέγνωσε
 πολλά βιβλία' αλλά τά κατορθώματα τά
 όποια έκίνησαν είς ένθουσιασμόν τον Α-
 δαμάντιον, αυτόν τον άφήκαν ψυχρόν.

“Όπως ο Άδαμάντιος, έχει και ο Παύλος την φιλοδοξίαν του. Άφ’ ότου έμαθεν ότι υπάρχουν διπλώματα εύρεσι- τεχνίας, ή μόνη του σκέψις είνε πώς να κατορθώση να λάβη έν. Η μικροτέρα μηχανή έλκυει την προσοχήν του. Το μουσικόν παιγνίδιον, τό όποτον έδωκεν εις αυτόν ο θεός του και τό όποτον έσπευσε ν’ ανοίξη διά να ίδη πώς είνε μέσα ο μύλος του όποιου τον μηχανισμόν τω εξήγησεν ο μυλωθρός, τό ώρολόγιον τής αίθούσης, τό όποτον εύχαρί- στως θ’ άποσυνέθετε άν τον άφιναν, όπως τό μουσικόν του παιγνίδι, ή ατμάμαξα ή τρέχουσα άστραπηδόν επί τής σιδηροδρο- μικής τροχιάς, όλα αυτά τον κινούν εις έκπληξιν, τον μαγεύουν, τον βυθίζουν εις σκέψεις.

Ο Παύλος δέν θαυμάζει μόνον τας ανθρώπινους έφευρέσεις, αλλά και όλα τά φαινόμενα, τά όποτα μαρτυρούν την σο- φίαν του Δημιουργού. Έχει ιδιαιτέραν κλίσιν εις τά μαθηματικά και εις τας φυ- σικάς έπιστήμας.

Ο Ευγένιος, ο όποτος τώρα έμβαί- νει εις τό δωδέκατον έτος του είνε λε- πτοφυές παιδίον, με ροδόχρουν πρόσω- πον, ξανθήν κόμην και λεπτούς δακτύ- λους. Αυτός δέν όνειρεύεται ούτε κατα- κτήσεις βασιλείων, ούτε κατασκευήν μη- χανών τά μαθηματικά δέν τα πολυα- γαπᾶ, άλλ’ είνε μοναδικός εις τας εκ- θέσεις των ιδεών’ ίχνογραφεϊ με χάριν’ παίζει όχι άσχημα, αναλόγως τής ήλι- κίας του, και βιολιον. Αί διηγήσεις, τας όποιας άρέσκειται ν’ αναγιώσκη είνε αί έχουσαι ως θέμα ποιητάς, ζωγράφου, μουσικούς’ όταν δε βλέπη να γίνεται κάπου λόγος περι όνομαστού τινος καλ- λιτέχνου, αναφωνεί κάποτε : “Ω ! πως ήθελα να γίνω κ’ εγώ σαν αυτόν !

Τώρα έρχεται ή Μαρία, χαριστάτη κόρη. Είνε δεκαέτις, είνε όρσερα και ώραία ως άνθος, ή φωνή της είνε γλυ- κεία ως κελάδημα πτηνού’ έν τούτοις ή καλλονή τής μορφής της και ή γλυκύτης τής φωνής δέν δίδουν τελείαν ιδέαν των προτερημάτων τής καρδιάς της.

Η Μαρία είνε ή προσωποποίησης τής αγαθότητος, τής απλότητος’ θέλει να γί- νη καλή, να όμοιάση την μητέρα της, ήτις, έν παρόδω, δύναται να θεωρηθῆ ως πρότυπον άξιαγαπήτου και έναρέτου γυ- ναικούς.

Μανθάνει τά μαθήματά της, διότι δέν θέλει να μείνη άμαθής, αλλά φροντίζει ν’ αποκτήση τας πολυτίμους αρετάς τής οικοδεσποίνης’ διά τούτο όλίγαι κυριαί είνε περισσότερον οικοκυραί από την μι- κράν Μαρίαν.

Ίδου τέλος και ο Γεώργιος, ο όποτος είνε μόνον όκτώ έτών. Είνε δύσκολον να επή κανείς ποταί είνε, ή είνε δυνατόν να είνε αί κλίσεις και οι πόθοι του Γεωρ- γίου’ διότι τό πνεύμα και ο χαρακτήρ

του παιδίου τούτου είνε είδος αίνιγματος. Είνε κράμα περιεργείας και νωθρότητος’ παραφοράς και άταραξίας, δραστηριότη- τος και όκνηρίας.

Ημέραν τινά, πρό ενός έτους, ο Γεώρ- γιος, ο όποτος έως τότε μόλις έγνώριζε τά γράμματα του Άλφαβήτου, κατελή- φθη έξαφνα υπό τής έπιθυμίας να μάθη αναγνώσιν. Έν διαστήματι δύο μηνών κατενίκησεν όλας τας δυσκολίας.

Η αυτή άκαταστασία παρατηρείται εις όλα του’ αυτός ο τόσον βαρύν συνή- θως και συνεσταλμένος γίνεται διά μιάς τολμηρός και άτρόμητος. Σας αναφέρω τό εξής παράδειγμα.

Ημέραν τινά ή αδελφή του και αυ- τός έπαιζον εις τό παραθαλάσιον, πλη-

“Η θεία Ζηνοβία” (Σελ. 106, στήλ. α’.)

σίον μικρού στενού όρμίσκου τον όποτον τά παιδιά είχαν όνομάση «λιμανάκι». Η Μαρία κύφασα διά να συλλάβη ένα κάβουραν ώλίσθησεν, έχασε την ίσορ- ροπίαν και έπεσεν εις τό λιμανάκι, τό όποτον ήτο βαθύ πρός τό μέρος εκείνο.

Εις πᾶσαν άλλην στιγμήν ή ιδέα και μόνον να βρέξη τους πόδας του θα ένά- πνεσε τρώμον εις τον Γεώργιον. Άλλά βλέπων τον κίνδυνον τής αδελφής του, χωρίς να συλλογισθῆ ότι ούδέποτε έκο- λύμθησε, όρμα, αρπάζει την αδελφήν του και κατορθώνει διά μόνης σχεδόν τής προσπάθειας τής θελησώς του, να την φέρη πρός την ακτήν. Τότε μόνον, έν φ’ διά τής μιάς χειρός έκράτει την κε- φαλήν της έκτός του ύδατος και διά τής άλλης έκρατείτο από τους βράχους τής ακτής, έφώναζε «Βοήθειαν !»

Ο Άδαμάντιος ήλθε και άνέσυρε την αδελφήν του, έθαύμασε δε την επιδειξιό-

τητα του αδελφού του, διότι αυτός έγνώρι- ζε πόσον δύσκολον είνε και εις ήσηκημένον κολυμβητήν άκόμη να σώση πνιγόμενον.

Την επαύριον ο Γεώργιος παρεκά- λεσε τον Άδαμάντιον να υπάγη μαζί του.

— Πού ; ήρώτησεν ο Άδαμάντιος.

— Έκει κάτου! εις τό λιμανάκι, άπην- τησεν ο Γεώργιος’ θέλω να μάθω να κολυμβῶ.

— Έμπρός !

Άφ’ ού έφθασαν εις τον όρμίσκον ο Γεώργιος έκδύεται, λέγει εις τον Ά- δαμάντιον να τω δείξη ποιας κινήσεις πρέπει να κάμη, και όταν ενόμισεν ότι τας ενόησεν, όρμα άποφασιστικώς να πέ- ση εις τό νερόν, εις τό όποτον χθές άκό- μη έκινδύνευσε να πνιγῆ ή Μαρία’ ο Ά- δαμάντιος θέλει να τον κρατήση, άλλ’ ο Γεώργιος εκφεύγει των χειρών του φω- νάζων :

— Μπα ! Όπως κι’ όπως θα βγῶ !

Ο Άδαμάντιος όστις έπερίμενε να τον ίδη βυθίζόμενον, ήτοιμάζετο να πέ- ση εις τό νερόν διά να τον άνελεύση, άλλ’ ο φόβος του υπῆρξε μάταιος.

Ο Γεώργιος, άφ’ ού εκτύπησεν όλι- γον τό ύδωρ και έβυθίσθη, επανήλθεν εις την επιφάνειαν, χωρίς δε τέχνην και μέ-θοδον, πρέπει να τό όμολογήσωμεν, έφθα- σεν εις την άλλην ακτήν, ήτις δέν άπει- χε και πολύ.

Επί μίαν εβδομάδα ο Γεώργιος επέ- στρεφε καθ’ εκάστην εις τό λιμανάκι’ μετά τό χρονικόν τούτο διάστημα ήδύ- νατο να ειπή ότι ήτο εφάμιλλος του Ά- δαμαντίου εις τό κολυμβήμα.

Έκτοτε όμως δέν έμβήκεν εις τό νε-ρόν.—Τοιοούτος είνε ο Γεώργιος.

Τώρα ότε γνωρίζετε τους τέσσαρας αδελφούς και την αδελφήν, μάθετε ότι ο πατήρ των παιδιών τούτων έχει λαμπρόν κτήμα εις τινά των νήσων του Αίγαίου, και ότι έκαστον έτος μεταβαίνει εκεί μετά τής οικογενείας του διά να διέλθῃ τό θέρος’ μάθετε άκόμη ότι συχνά προσκα- λούν και έμέ εις την χαριτωμένην έπαυ- λίν των, άφινων δε τον καύσωνα και την κόνην των Άθηνών, εύγνωμόνως ζητώ δρόσον και άναψυγήν υπό τό πράσινον φύλλωμα των δένδρων και εις τό γαλα- νόν κύμα του Αίγαίου.

Τον παρελθόντα Ιούλιον, μεταβάς έσπέραν τινά εις την οικίαν του εξαδελ- φου μου, είδον ότι προετοιμάζοντο διά τό ταξείδιον. Έννοείται ότι προσεκλήθη και πάλιν. Έγίνετο δε συζήτησις περι του πώς θα διερχώμεθα τας ώρας μας.

— Θα πηγαίνωμεν κυνήγιον, ειπεν ο εξαδελφός μας.

— Θα πηγαίνωμεν και με την βάρκαν.

— Άλλ’ άν δέν είνε κατάλληλος ο καιρός ; ειπεν έν έν των παιδιών’ τί θα κάμωμε τα βράδια ;

— Νά μας διηγήται ο θεός ιστορίας, ειπεν ή Μαρία.

— Δύο μήνας σχεδόν ιστορίας ; και πού θα τας εύρω ;

— Όπου θέλεις’ εύρε.

— Νά μας διηγηθῆς περιπετειάς πο- λεμιστών, θαλασσοπόρων, ειπεν ο Άδα- μάντιος.

— Όχι, ειπεν ο Παύλος, ιστορίας έφευρετών, σοφών...

— Όχι, ειπεν ο Ευγένιος, ιστορίας καλλιτεχνών.

Η Μαρία δέν ειπε τίποτε. Ουδέ ο Γεώργιος, άλλ’ έφαινέτο κάτι να έσυλ- λογίζετο και τον ήρώτησε.

— Ο ένας θέλει να γίνη ναυτικός στρατηγός, ο άλλος μηχανικός, ο άλλος μουσικός ή ζωγράφος’ εγώ άν ήμην εις την θέσιν των, θα έζητούσα να μας διηγηθῆς την ιστορίαν των μεγάλων ναυτικών ή στρατηγών, των μεγάλων έφευρετών, των μεγάλων μουσικών και ζωγράφων όταν ήσαν άκόμη παιδιά. Από τό παράδειγμα τους λοιπόν θα μάθω τί πρέπει να κάμω διά να γίνω ο,τι θέλουν να γίνουν οι αδελ- φοί μου.

Μόλις ο Γεώργιος έτελείωσε τον λό- γον του και οι τρεις αδελφοί άνέκραξαν.

— Έυγε, Γεώργιε ! καλά το εύρήκεις !

Κ’ εγώ χειροκρότησα χωρίς να συλ- λογισθῶ ποταν υποχρέωσιν ανέλάμβανα.

— Λοιπόν σύμφωνοι, ειπεν ο Άδα- μάντιος.

— Καθώς βλέπω, μου ζητείτε τά χα- ρακτηριστικά γεγονότα τής παιδικής ήλι- κίας των μεγάλων άνδρών. Τό πράγμα είνε πολύ δύσκολον.

— Ω, θεε, υπεσχέθης, υπεσχέθης πλέον! ειπον όμοφώνως τά πέντε παιδιά.

— Άς είνε, ειπα εις τον Άδαμάν-τιον θ’ άφιερῶσω τά ήρωικά κατορθώ- ματα τής ξηράς και τής θαλάσσης’ εις τον Παύλον, τά έπεισόδια εκ του βίου των σοφών και έφευρετών’ εις τον Ευγένιον, τά ανέκδοτα εκ του βίου των παν- τός είδους καλλιτεχνών’ εις την Μαρίαν τά κατορθώματα τής γυναικείας αφο- σιώσεως’ ως προς τον Γεώργιον, όμολογῶ ότι εύρίσκομαι κάπως εις άμηχανίαν...

— Ω, μή σε μέλη, ειπεν ο μικρός μειδιών εύφυώς, ως προς αυτό θα φρον- τίσω εγώ.

Την όρισθείσαν εποχήν μετέβην εις την ώραιαν νήσον του Αίγαίου, μετά τι- νας δε ήμέρας από τής άφιξείως μου, ήρμισα τας διηγήσεις μου (*).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

(*) Σημείωσις τής Διευθύνσεως.—Τας διη- γήσεις τούτας του νέου ήμών συνεργάτου κ. Πλουτάρχου Νεοφάντου, ατινες περιέχουσι χα- ρακτηριστικά έπεισόδια τής παιδικής ήλικίας διαφόρων έπιφανών και μεγάλων άνδρων πάσης εποχής και παντός έθνους, θα δημοσιεύωμεν από καιρού εις καιρόν έν τῇ «Διαπλάσει» έν ή θάνα- γινώσκονται βεβαίως μετά πολλού ενδιαφέροντος.

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

(Συνέχεια’ ίδε σελ. 101)

Τώρα τρέχει ο Πάνος με τό καλάθκι του’ ή μητέρα του πού τον αγαπᾶ έβαλε μέσα ’ς αυτό φώμι και φαγητό διά τό παιδί της. Ο Πάνος παίζει με τό καλάθκι και χοροπηδᾶ ζωηρός και κατευχαριστη- μένος. Ο Σταθης, χωρίς να σταματήση, λέγει :

— Ο Σταθης, ο Παύλος, ο Γιάννης, ο Πάνος. Ένα, δύο, τρία, τέσσαρα’ είμεθα τέσσαρα.

Και τρέχουν, τρέχουν εις τό σχολείον. Νά, έφθασαν εις τό ποταμάκι περνούν τό γεφύρι’ ο Σταθης πηγαίνει πάντα εμπρός.

“Ω, ήλθε κ’ ένας άλλος’ είνε ο Μήτσος’ έμβαίνει και αυτός εις την σειράν. Τότε ο Σταθης, χωρίς να σταθῆ, λέγει πάλιν’

— Παύλος, Γιάννης, Πάνος, Μήτσος, Σταθης. Ένα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε’ είμεθα πέντε.

Ναί, είνε πέντε’ όσα δάκτυλα έχει τό χέρι, και όσα δάκτυλα έχει τό πόδι.

Πέντε είνε τά παιδιά και τρέχουν’ όλο τρέχουν.

Μερικές χήνες τρέχουν εδῶ κ’ εκεί κατατρομαγμένοι, κ’ ένας σκύλος χονδροπρόσωπος τους γαυγίζει μέσα από ένα φράκτη.

Νά και έρχεται και ο Νιόνιος. Είνε πλειδ μικρός από τους άλλους’ τί πειράζει όμως ; και αυτός ένας είνε, και αυτός λογαριάζεται εις τό μέτρημα. Ο Σταθης λοιπόν, τρέχοντας πάντα εμπρός, λέγει μέσα του:

— Παύλος, Γιάννης, Πάνος, Μήτσος, Νιόνιος, Σταθης. Ένα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, έξ’ είμεθα έξ.

Είνε εύχαριστημένος ο μικρός Σταθης’ ξεύρει περισσότερον από τό μισό μάθημά του.

[Έπεται συνέχεια]

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΦΟΒΟΣ

Ο Γεώργιος και η Εύθαλία, μετά τας διακοπάς, εστάλησαν από τους γονείς των να περάσουν τον Ιούλιον και Αύγουστον πλησίον της μάμμης των, εις Κεφαλληνίαν. Η γράτα δέσποινα ήτο σκεπτική και ολιγόλογος, μολοντί δε ήγάπα πολύ τα τέκνα της θυγατρός της έφερέτο προς αυτά κάπως σοβαρώς.

Τα δύο παιδιά δεν έστενοχωρήθησαν τας πρώτας ήμέρας. Αν και ήσαν μόνα διεσκέδασαν αρκετά. Η οικία της μάμμης των ήτο άπεραντον κείριον του παρελθόντος αιώνος, μυστηριώδες, το όποιον παρήθε κειρόσεως ότου να έξερευνηώσι.

Το μέρος το όποσον προτιμούν τα παιδιά είνε η βιβλιοθήκη. Εύρον εκεί έν βιβλίον παραμυθίων, κάπως χαλασμένον από τους ποντικούς, αλλά πλήρες εικόνων και φανταστικών ιστοριών. Είς αυτές γίνεται λόγος περί μελισσών, περί πτερωτών δρακων, περί μαγευμένων πύργων όπου ώραται βασιλοπούλαι είνε σλαβωμένα.

Πολλάς ώρας διήλθον τα δύο παιδιά αναδιψώντα τον σκονισμένον τόμον, αλλά... αλλά... ότε έσκοτίναςε και διήρχοντο τους μακρούς διαδρόμους, η Εύθαλία έσφιγγε την χείρα του Γεωργίου και αυτός δε έκράτει σπικτά την χείρα της αδελφής του, ως εάν αί δύο εκείναι χείρες ήνωμέναι ήσαν φυλακτόν κατά παντός θηρίου.

Τότε έφαινετο τώρα ότι το δωμάτιόν των ήτο πολύ εύρύ, πολύ μοναχικόν.

Η γράτα οίκονόμος της μάμμης των κοιμάται εις το πλαγιόν δωματίον, άλλ' είνε κωφή και στρυφή. Δεν θα είνε βέβαια αυτή που θα σηκωθή να τα παρηγορήσει άν την νύκτα βαρύνη το στήθος των ό έφιάλτης, όπως έπραττεν η καλή μήτηρ των ότε ήσαν μικρότερα.

Είνε μεσονύκτιον. Η Εύθαλία κοιμάται εις την μικράν κλίνην της. Πλησίον της επί του λευκού φορέματός της κοιμάται κουρασμένη η γάτα. Αυτή κοιμάται ήσυχα, διότι δεν άνέγνωσε τρομακτικά διηγήματα.

Η Εύθαλία όμως δεν κοιμάται. Η κεφαλή της με την κόμην της την έμπερδευμένην είνε γεμάτη από παραδόξους ιδέας. Ο Γεώργιος αναπαύεται επί άλλης κλίνης. Οι όφθαλμοί του είνε κλειστοί, άλλ' η πυρετώδης έκφρασις του προσώπου του μαρτυρεί, ότι ίσως πολεμεί κατά τινός δράκοντος, ό όποιος έδραπέτευσεν από το όγκώδες βιβλίον των παραμυθίων.

Γεώργη! άκούεται έξαφνα μικρά τρέμουσα φωνή, άκούς αυτόν τον κρότον; αυτό το τρίξιμον; Μήν είνε κανένα θηρίο... κανέναν κλέπτην; ώ, φοβοῦμαι!

Η Εύθαλία έσηκώθη εις την κλίνην

της, άνοιγούσα φοβισμένους όφθαλμούς. — Τι έχεις, Εύθαλία; έρωτώ ό Γεώργιος άφυπνισθείς.

— Άκούσε. Δεν σου φαίνεται πως ό κρότος έρχεται από την βιβλιοθήκην;

Ο Γεώργιος δεικνύει ότι δεν πιστεύει. αλλά παιδιόν έννέα έτών, όσον γενναίον και άν είνε, δεν είνε άπηλλαγμένον παντός τρόμου. Και αυτός άκούει ένα τριγμόν, έλαφρόν κρότον, ακατάπαυστον, αρκετά καλά άκούόμενον εις την βαθειάν σιωπήν της νυκτός. — Έπειτα έξαφνα, — ώ φρίκη! — ήχηρός κρότος ήκούσθη ως να έπεσε βαρύ πράγμα.

Τα πάντα ήσαν ήσυχα, τα πάντα ήσαν σκοτεινά εις την μυστηριώδη οικίαν, μόνον φαντάσματα βέβαια (υπέθετεν η μικρά κόρη) ήτο δυνατόν να περιπατώσι τοιαύτην ώραν εις την βιβλιοθήκην και εις τους διαδρόμους. Άλλ' ό Γεώργιος είνε γενναίος.

Προσπαθεί να ένθαρρύνη την έντρομον αδελφήν του, θα προχωρήσει προς τον κίνδυνον, όπως τα παλληκάρια των άρματωλικών χρόνων.

Πηδών εκ της κλίνης του, φορεί έν σπουδή τα ένδύματά του, ανάπτει έν κηρίον και γυμνόπους βαδίζει προς τον διάδρομον, ό όποιος χωρίζει το δωμάτιόν των από την μυστηριώδη βιβλιοθήκην.

— Ω, Γεώργη, μή μ' αφήνης μονάχη!... καλλίτερα νάλθω μαζί σου!

Έσηκώθη και η Εύθαλία άρπάσασα δε την άγαπητήν γάταν της και σφίγγουσα αυτήν πλησίον της μικράς καρδιάς της ήτις έκτύπα δυνατά, ήκολούθησε τον αδελφόν της.

Ο διάδρομος είνε πολύ μακρός, το ξύλινον δάπεδον είνε ψυχρόν δια τους γυμνούς πόδας των. Ο Εύθαλία όσον πλησιάζει εις το μυστηριώδες δωμάτιον τόσο σφιγκτότερα κρατεί την γάταν της. Αυτή, άνωρθωμένη έχουσα την ούραν και δυσηρεστημένη, φαίνεται ως να έρωτά τί τρέχει επί τέλους.

Ο Γεώργιος προχωρεί. Τρέμει πολύ ό δυστυχής ήρωας, το δε κηρίον, σειόμενον υπό της ταλαντευομένης χειρός του, χύνει δάκρυα λίπους και σκορπίζει το κιτρινωπόν φως του επί των μεγάλων σκιερών τοίχων.

Θάρρος! Ίδού έφθασαν το κατώφλιον της βιβλιοθήκης. Με βλέμμα άνήσυχον παρατηρούν, εξετάζουν πᾶσαν γωνίαν. Ούτε άράκης φαίνεται πουθενά, ούτε δράκος, ούτε θηρίον άγριον... Άναλαμβάνουν όλίγον θάρρος, δεν άσθμαίνουν πλέον τόσο πολύ. Άλλά δεν έννοούν τί συμβαίνει.

Θά το πιστεύσετε; η γάτα το ένόησε πρώτη.

Χαμαί, εις τινα γωνίαν, ήσαν τρία μικρά όντα, με μάτια μαργαριταρένια, με δοντάκια κοπερά έτραγανίζον, έτραγα-

νίζον με πολλήν όρεξιν... κανέν όρεκτικόν πράγμα βέβαια.

Η γάτα, η όποία ήτο πολύ δυνατή εις την φυσικήν ιστορίαν, ένόησεν ότι τα παράδοξα εκείνα όντα με τους μικρούς όδόντας ήσαν ποντικοί. Δι' ένός πηδήματος έξώρμησεν από την άγκάλην της κυρίας της.

Οί δύο όφθαλμοί της μετεβλήθησαν δι' μιās εις δύο λαμποντας σμαράγδους... Άλλ' εις μάτην οι ποντικοί έξηραν σθησαν έν άκαρει... Τώρα ένόησαν τα παιδιά. Πώς να μη συλλογισθούν τα άδηφάγα αυτά ζώα, τα όποια κατατρύγοντα τον όγκώδη τόμον των παραμυθίων τον έρριψαν από την τράπεζαν (αυτή ήτο ό δυνατός κρότος) και έξηκολούθησαν το γεύμα των επί του δαπέδου...

Ο Γεώργιος και η Εύθαλία δεν φοβούνται πλέον. Όλοι οι φόβοι και οι τρόμοι και οι κίνδυνοι και τα φαντάσματα, τα όποια περιείχε το παλαιόν βιβλίον, έξηφανίσθησαν υπό τους όδόντας των μικρών ποντικών.

Με θάρρος λοιπόν διέρχονται τον διάδρομον και έπιστρέφουσιν εις την κλίνην των, έντροπιασμένοι κάπως.

Η γάτα παρηγορείται με την έλπίαν ότι άλλοτε θα φανή περισσότερον τυχηράς.

Η Εύθαλία άπεκοιμήθη πρώτη κοιμάται ήσυχώς έλαφρόν μειδιάμα επάνω θεί εις τα χείλη της' ίσως όνειρεύεται η μικρά κόρη τα μικρά ποντικά τα όποια κάμνουν τοιαῦτα παιγνίδια εις τα δειλά παιδία.

ΦΙΑΟΜΗΛΑ

Ο ΙΡΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

[Παραμύθι]

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 102)

Σάν ήλθε ό Ιρής 'ς το παλάτι του βασιλιά, του ζήτησε την κόρη του της Χρυσομαλλούσα γυναίκα για τον άφέντη του.

— Την δίνω, είπεν ό βασιλιάς, με πρέπει πρώτα να κάνης τρία ζήτηματα που θα σου πώ. Νά, το πρώτο η κόρη μου είχε ένα μαργαριταρένιο γιορντανί, έσπασε το μετάξι και τα μαργαριτάρια σκόρπισαν 'ς το λιβάδι. πρέπει να τα βρης όλα και να μη λείπη μηδέν ένα.

Την αύριανή ήμέρα πήγε 'ς το μεγάλο λιβάδι, έγονάτισε κι' άρχισε να γουρεύη, μα του κάκου σκάλιζε δεξιά κι' άριστερά, δεν εύρηκε ούτε ένα μαργαριτάρια.

— Τι σκαλίζεις αυτό, Ιρής; έρωτήθη ένα μυρμηγκι που περνούσε από 'κει.

— Τα μαργαριτάρια της Χρυσομαλλούσας.

— Έμεις να σου τα βρούμε.

— Ήτανε ένα από 'κείνα που είχε γλυτώσει ό Ιρής απ' τη φωτιά.

— Έστερα από μιάν ώρα όλα τα μαρ-

γαριτάρια ήσαν εκεί. Ο Ιρής τάκανε αρμαθό και τα πήγε 'ς το βασιλιά. Ο βασιλιάς τα μέτρησε και δεν έλειπε κανένα.

— Καλά, είπε' τώρα να και το δεύτερο ζήτημα. Η κόρη μου μιὰ μέρα πού κολουμπούσε 'ς τη θάλασσα έχασε το δακτυλίδι της. Να πᾶς να μου το βρης.

Ο Ιρής έπήγε 'ς την άρογιαλία συλλογισμένος.

— Τι έχεις, Ιρής, κ' είσαι έτσι λυπημένος; τον έρώτησε ένα ψάρι βγάλον 'ς το κεφάλι του απ' τη θάλασσα.

Ο Ιρής το γνώρισέ πως ήταν εκείνο που άγόρασε απ' τους ψαράδες και του είπε τον πόνο του.

Το ψάρι γίνηκε άφαντο και σε μιὰ στιγμή ξαναγύρισε. Σ' το στόμα του κρατούσε ένα μαλαματένιο δακτυλίδι, και κάρησε 'ς τον άμμο, 'ς τα πόδια του Ιρής.

Ο βασιλιάς έπαίνεσε πολύ το ξένο παλληκάρι, και του είπε:

— Σάν θέλεις να δώσω την κόρη μου την Χρυσομαλλούσα 'ς τον άφέντη σου του βασιλιά, να πᾶς να μου φέρης το νερό της Ζωής και το νερό της Νέκρας.

Ο Ιρής έπήγε 'ς το δάσος και περπατούσε και συλλογιζότανε πού ναύρη το νερό της Ζωής και το νερό της Νέκρας.

— Γιατ' είσαι έτσι λυπημένος, Ιρής; είπε μιὰ φωνή πάνω από το κεφάλι του.

Ήταν ένα από τα κοράκια που είχε αφήσει τάλολό του για να τα θρέψη.

— Πρέπει να πάγω 'ς το βασιλιά το νερό της Ζωής και το νερό της Νέκρας και δεν ξέρω πού να τούρω.

— Έμεις το ξέρομε, είπαν τα κοράκια.

— Έστερ' από λίγο τα πουλιά έφεραν 'ς τον Ιρής δυο φλασκία που είχαν το άτιμητο νερό.

Το νερό παλληκάρι έτρεχε κατευχαρισμένο να πάγη 'ς το βασιλιά. Μά τη στιγμή που έβγαينه από το δάσος, άνάμεσα σε δυο δένδρα είδε σημενό τήν άρχη μιὰ άράχνη, και 'ς τη μέση την άραχνη την άράχνη που ήταν έτοιμη να αράξη μιὰ μυίγα. Ο Ιρής πήρε το φλασκί με το νερό της Νέκρας έρράντισε την άράχνη, και έπεσε χάμου φόρτα' ύστερα έβρεξε με δυο τρεις σταλαγματιές από το νερό της Ζωής την μισονεκρωμένη μυίγα' αυτή άρχίνησε να βούζη με χαρά, έβγηκε απ' το δίχτυ που την έκρατούσε κ' έπέταξε 'ς τον άέρα.

— Για το καλό σου, Ιρής, για το καλό σου μ' έζωντάνεψες' γιατί χωρίς τη βοήθειά μου δεν θα μπορούσες να καταλάβης ποιά απ' τες δώδεκα κόρες του βασιλιά είνε η Χρυσομαλλούσα.

Σάν είδε ό βασιλιάς πως ό Ιρής έκανε και τα τρία ζήτηματα αποφάσισε να του δώση την κόρη του' μα του είπε να την εύρη μόνος του ποιά είνε.

Τον έπήγε λοιπόν σε μιὰ μεγάλη σάλα' 'ς τη μέση ήτανε ένα στρογγυλό τραπέζι και όλόγυρα καθάτανε δώδεκα βασιλοπούλες, όλες όμορφες, όμοιες, και άπαράλλακτες' όλες πάνω 'ς το κεφάλι είχανε ένα ψιλό κεφαλόδεσμο κ' ένα μακρύ πέπλο άσπρο σαν το χιόνι που τες σκέπαζε όλα τα μαλλιά των' έπερτε ίσα με τα πόδια των.

— Νά, αί κόρες μου, είπεν ό βασιλιάς. Σάν βρης ποιά είνε η Χρυσομαλλούσα, πάρε την και φύγε' είδειμή θα φύγης χωρίς αυτήνα.

Ο Ιρής ήτανε σε μεγάλη άνησυχία. Πώς να την εύρη; Τη στιγμή εκείνη άκούσε ένα βόμβο 'ς τ' αυτί του.

— Βούζ, βούζ, βούζ έκανε η μυίγα που έγλύτωσε απ' την άράχνη, βούζ βούζ, βούζ, θά σου την δείξω. Δεν είνε τούτη, μηδ' αυτή, μηδ' έτούτη' νά, αυτή είνε, και' κάθησε 'ς το κεφάλι μιās βασιλοπούλας.

— Δώσε μου αυτή τη βασιλοπούλα, είπε ό Ιρής, δώσε μου τηνε γυναίκα για το βασιλιά μου.

— Το βρήκες! είπε ό βασιλιάς.

Η βασιλοπούλα που έδειξε ό Ιρής έβγαλε τον κεφαλόδεσμό της και τα μαλλιά της ξεγύθησαν κ' έρεγγόδησαν σαν ήλιος που ό Ιρής θαμώθηκε.

Τότε ό πατέρας της βασιλοπούλας έδιάταξε μεγάλη ακολουθία να συνοδέψη την κόρη του 'ς το βασιλιά, τον άφέντη του Ιρής. Σάν έφθασε η μεγάλη πομπή 'ς το βασιλείο, ό βασιλιάς επήδησε απ' τη χαρά του κ' έδωκε διαταγές να κάνουν αυτομασίες για τους γάμους.

Σ' αυτό το μεταξύ ό βασιλιάς έθύμωσε με τον Ιρής, και χωρίς να συλλογισθή τί μεγάλη χάρη τούκανε, είπε να του πάρουν το κεφάλι.

Η Χρυσομαλλούσα έπαρακάλεσε το βασιλιά να της δώση το κορμί του Ιρής, και το κεφάλι του Ιρής' ό βασιλιάς της τα έδωκε. Τότε η βασιλοπούλα έσίμωσε το κεφάλι 'ς το κορμί του Ιρής και τάβρεξε με το νερό της Νέκρας' 'ς τη στιγμή κορμί και κεφάλι ένώθησαν τόσο καλά που δεν φαινώτανε μηδέν σημάδι. Τότε το 'ράντισε με το νερό της Ζωής, και εύθως ό νερός ζωντάνεψε και σηκώθηκε άπάνω όλος νεότη και παλληκάρια!

— Τι καλά που κοιμήθηκα! είπε, κ' έτριβε τα χέρια του.

Σάν είδε ό γεροβασιλιάς πως ό Ιρής έγινε πλειδ νέος και πλειδ ώρατος από πρώτα, θέλησε κι' αυτός να γίνη νέος κι' ώρατος. Έπρόσταξε λοιπόν να του κόψουν το κεφάλι και να τον ραντίσουν με τα νερά που έφερε ό Ιρής.

Οί άνθρωποι του έκαμαν όπως τους επρόσταξε. Έχώρισαν το κεφάλι απ' το κορμί και τάβρεξαν και τα δύο με το νερό της Ζωής τόσο πολύ που δεν έμεινε πλειδ σταλιά, μα το κεφάλι δεν ήθελε

να γίνη ένα με το κορμί. Τότε τα έβρεξαν με το άλλο το νερό' το κεφάλι ένώθησε με το κορμί, μα ό γεροβασιλιάς δεν ζωντάνεψε, και ήτο των άδυνάτων να ζωντανέψη γιατί δεν έμεινε μηδέν σταλαγματιά απ' το νερό της Ζωής.

Το βασιλείο όμως δεν μπορούσε να μείνη χωρίς βασιλιά' και έπειδή κανείς δεν ήτανε γνωστικώτερος απ' τον Ιρής, αυτός επήρε την θέσι του πεθαμένου και επήρε και γυναίκα την Χρυσομαλλούσα.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουριοκεφαλάκης πωλητής. — Ίδού, κύριε, δύο φλανέλλαι προς δέκα δραχμάς έκάστη και δέκα ζεύγη περιποδίων προς δύο δραχμάς το ζεύγος.

— Άδθεσε όπισω τας φλανέλλας, κρατώ μόνον τα περιπόδια, λέγει ό αγοραστής έξεργόμενος του καταστήματος.

— Κύριε, κύριε, δεν πληρώνετε τα περιπόδια; Διατί;

— Έπειδή τα άντήλλαξα με τας φλανέλλας.

— Άλλά δεν επληρώσατε τας φλανέλλας.

— Έπειδή δεν τας επήρα.

— Μάλιστα, έχετε δίκαιον, συγγνώμη! άπαντά ό Κουριοκεφαλάκης με ύφος ανθρώπου άναγνωρίζοντος το λάθος του.

Έστάλη υπό 'Ιωάννου Μ. Χρηστίδου.

Ο μικρός Τοτός άκούσας τον αδελφόν του λέγοντα: «Δός μοι πᾶ στῶ και τάν γᾶν κινήσω», τον έρωτά:

— Άρχαία Έλληνικά είνε αυτά;

— Μάλιστα, κύριε σοφέ' και διατί έρωτάς;

— Τίποτε, τίποτε! άπαντά ό Τοτός και τρέχει εις το γραφείον του πατρός του.

— Μιαιμπά, τῶ λέγει, έμαθα τα αρχαία Έλληνικά.

— Άλήθεια; λέγει, όλιγον εκπληκτόμενος ό πατήρ του' γᾶ πές μας τίποτε.

— Νά, άπαντά ό Τοτός, Δός μοι παστό... αλλά να είνε γαλατομπύρεκο, σε παρακαλώ πολύ.

Έστάλη υπό Γεωρ. Λαοκαράκη.

Δημοσιογράφος αστειόμενος μέμφεται την έπταστή Μαρίκαν ότι πολλάκις είνε δυσάρεστος, και ένίοτε κακή.

— Αν δεν φροντίσης να διορθώης, Μαρίκα, θα εύρεθῶ εις την δυσάρεστον θέσιν να γράψω εις τας εφημερίδας ότι είσαι κακό κορίτσι.

Και η Μαρίκα:

— Μου είνε άδιάφορον' έγω δεν διαβάζω εφημερίδας!

Έστάλη υπό Κ. Λαδοπούλου.

